

Στις 10 Μαΐου, το απόγευμα, στη Θεσσαλονίκη, την «πόλη των φαντασμάτων του εβραϊσμού», κατά την έκφραση του Μαρκ Μαζάουερ, και ενώ η Διεθνής Εκθεση Βιβλίου συνεχιζόταν, οργανωμένες ομάδες με πανό όρμησαν και διέκοψαν εκδήλωση για τη λογοτεχνία του Ισραήλ, με ομιλητή ισραηλινό συγγραφέα που δεν είναι με τον Νετανιάχου. Υπηρετώντας έναν μανιχαϊσμό που παρουσιάζει το Ισραήλ ως τέρας και τη Χαμάς ως Παναγία, στην ουσία επαναλαμβάνουν ό,τι έχουν κάνει πολλές φορές στη μεταπολίτευση: φιμώνουν μια φωνή που δεν τους αρέσει, αλλά επιπλέον το κάνουν θεαματικά, επιδεικτικά, επιδιώκοντας να γίνουν είδηση και να συζητηθούν.

Στην πραγματικότητα, δηλαδή, οι εισβολείς, με πρακτική ταγμάτων εφόδου, έκαναν πετυχημένα στην Εκθεση Βιβλίου ό,τι απέτυχαν πριν από μερικές ημέρες να κάνουν στην εκδήλωση για τα Τέμπε, στο βιβλιοπωλείο Ιανός της οδού Σταδίου. Η αποτυχία τους εκεί, μάλιστα, λειτούργησε ως τεχνογνωσία. Μπούκαραν περισσότεροι σε έναν χώρο με πολύ περισσότερο κόσμο και ήταν βέβαιο ότι οι διοργανωτές δεν θα έκαναν καμία προσπάθεια να τους σταματήσουν, επειδή ακριβώς δεν ήθελαν να βάλουν σε κίνδυνο το κοινό τους.

Ποιοι ήταν οι εισβολείς; Η πρακτική τους είναι ναζιστική και η πράξη τους υποκινείται από έναν αντανάκλαστικό αντισημιτισμό – αλλά αν τους ρωτήσεις θα ελιχθούν και θα ισχυριστούν ότι δεν είναι αντισημίτες αλλά αντισιωνιστές κι ότι διαμαρτύρονται για τη γενοκτονική συμπεριφορά της χώρας ή, ακόμα πιο επιδέξια, του Νετανιάχου, κατά των Παλαιστινίων. Υπάρχει ένα κατεβατό από επαναστατικές αιτιολογήσεις της δράσης τους. Προφανώς, βεβαίως, δεν είναι ναζί, αριστεροί είναι – αν και το σύστημα εξουσίας που οραματίζονται, στο όνομα «του λαού», επί σαράντα χρόνια, όταν ήταν ισχυρό, δεν φέρθηκε καλύτερα από τους ναζί στους πολιτικούς αντιπάλους του ή «στον λαό», ούτε καν στους πολιτικούς φίλους του.

Τα «ποιήματα» που απαγγέλλονται σε τέτοιες περιπτώσεις είναι μονότονα, προϊόντα κομματικής γραμμής που επιδέξια έχει εμπεδωθεί ως βεβαιότητα – αλλά και ενός στερεότυπου για τον εβραίο, που έχει καλλιεργηθεί στην κοινωνία και ανασύρεται ανά πάσα στιγμή. Τίποτα, δηλαδή, δεν μας έμαθε το Ολοκαύτωμα, που το τιμούμε κάθε τόσο – τίποτα δεν έμαθε έστω στο κομμάτι της Αριστεράς που συντονίζει αυτή τη δραστηριότητα.

Φυσικά, όλοι αυτοί θα αρνηθούν ότι οι πράξεις τους είναι προϊόν ολοκληρωτισμού. Είδα ήδη στο Διαδίκτυο σημειώματα με τον ισχυρισμό ότι δεν φιμώνουν κανέναν, απλώς αποκλείουν το κράτος του Ισραήλ. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο ψέμα. Συγγραφέας μιλούσε στη Θεσσαλονίκη, σε ομοτέχνους του κατά κύριο λόγο απευθυνόταν – και εκπροσωπούσε ομοτέχνους του, που συχνά βρέθηκαν απέναντι στην εθνική γραμμή. Λένε επίσης ότι είναι οργισμένοι λόγω της εισβολής στη Γάζα. Λένε ψέματα, επίσης. Τον Μάιο του 2014, όταν επίσης μπούκαραν στην 11η τότε Διεθνή Εκθεση και ακύρωσαν εκδήλωση στην οποία μιλούσε ο ισραηλινός πρέσβης, τι τους είχε εξοργίσει; Απλώς, αυτή είναι η τακτική τους.

Μου κάνει επίσης εντύπωση ότι οι άνθρωποι αυτοί κάνουν σαν να μην υπήρξε η φονική 7η Οκτωβρίου 2023, η μέρα που άνδρες της Χαμάς εισέβαλαν στο Ισραήλ και με πρωτοφανή βαρβαρότητα δολοφόνησαν περισσότερους από χίλιους αμάχους – ενώ πήραν πολλούς ομήρους. Πολλοί από τους ομήρους είναι ακόμα στα χέρια των απαγωγέων τους. Ποια χώρα θα παραιτούνταν από το δικαίωμα να επαναπατρίσει αιχμάλωτους σε άθλιες συνθήκες πολίτες της;

Μια ακόμα μόνο απαισιόδοξη διαπίστωση: δεν είδα έστω καταδικαστικές δηλώσεις για την αντισημιτική εισβολή από τα αρμόδια υπουργεία, Πολιτισμού, Παιδείας, Προστασίας του Πολίτη. Λούφα και παραλλαγή; Αν κρύβεσαι από το πρόβλημα, δεν σημαίνει ότι το πρόβλημα δεν υπάρχει.

ΠΗΓΗ: [TA NEA, 12.5.2025](#)